

De zaak tegen de zaak*

In mei 1978 werd een 19-jarige vrouw door een 30-tal mannen herhaaldelijk verkracht en mishandeld. Ze deed een aanklacht, een aantal van de verkrachters werd gepakt en er volgde een rechtszaak, waarin 2 jaar gevangenisstraf werd geëist voor de acht verkrachters (hell's angels). De zaak werd in hoger beroep behandeld door mr. Gerbrandy. Gerbrandy zag de ernst van de zaak blijkbaar niet in. Hij vond het nodig grapjes te maken met de verdachten in de trant van 'je moet ook geen bier drinken, maar onze goede Hollandse jenever proberen.' Voor twee van hen verlaagde hij de straffen en de zes overigen, die deens waren, stelde hij op vrije voeten en liet ze de grens over zetten.

Woedend waren we. Op deze manier steunt de rechterlijke macht verkrachters, die blijkbaar vrijuit kunnen gaan, terwijl vrouwen in angst moeten blijven leven, vaak geen aangifte durven te doen of er over durven te praten. Dit ging te ver. Gerbrandy moest weten wat hij had gedaan.

Iemand opperde het plan een rechtszitting van Gerbrandy te verstoren. Maar het moest wel snel gebeuren. Een vrouw zocht uit op welke dagen Gerbrandy zitting had en welke zaken er liepen. Dinsdag en donderdag. De dinsdag was te kort dag, dus dan de donderdag. Twee vrouwen gingen op onderzoek uit in het gerechtsgebouw. Weer andere vrouwen maakten een stencil. Opvouwbare spandoeken werden gemaakt. Op grote vellen papier schreven we een oproep aan alle vrouwen om mee actie te voeren. We lieten niets los over wat we precies van plan waren. De muren hebben oren... We waren die donderdag al vroeg in het vrouwenhuis. Om kwart over tien moesten we tenslotte al in het gerechtsgebouw zijn. Vlak voor we weggingen vertelden we de vrouwen die waren gekomen wat we wilden doen.

Met ons dertigen gingen we op weg. Achter elkaar schoven we het statige gebouw in. Onze spionnen wezen ons feilloos de weg naar de publieke tribune waar het wel proppen werd. De parketwacht keek wat verbaasd. De in het zwart gehulde 'dienaren' van het recht bladerden wat onrustig in hun papieren. Welke zaak was zo belangrijk voor zoveel vrouwen?

De zaak waaronder we binnenkwamen was belangrijk, dus we probeerden zo stil mogelijk te zijn.

Op de achterste rij waren we het spandoek zorgvuldig langs onze knieën aan het uitvouwen, een beetje zenuwachtig gniffelend: straks hebben we het ding op de kop... dat die parketwacht niks in de gaten heeft...

Net toen de volgende zaak zou beginnen, verhief de achterste rij zich. GERBRANDY IS EEN SEKSIST, schalde er door de zaal. Het startschot was gegeven. We schreeuwden zo hard we konden, alle woede eruit: GERBRANDY RECHTSVERKRACHTER - VROUWENVERACHTER.

VROUWEN TEGEN SEKSUEEL GEWELD.

Gerbrandy verdween spoorloos na enkele seconden. Stencils werden vanaf de publieke tribune naar beneden gegooid en kwamen met een 'bwaff' op de kille vloer terecht. De verwarring was compleet. De parketwacht kwam in beweging en we werden nogal hardhandig verwijderd. Afsgesproken was dat we de eer aan onszelf zouden houden en zonder tegenstribbelen zouden vertrekken. Dat gebeurde, langs trappen vol geüniformeerde manspersonen.

* Overgenomen uit *Vrouwen tegen de verdrukking in*

Een aantal persmensen heeft foto's gemaakt, de aktie is aan diverse kranten doorgegeven, hoewel slechts enkele er melding van maakten. 's Middags hebben we stensils uitgedeeld op alle Amsterdamse markten en aan de vrouwen uitgelegd waar het om ging, onze eisen bekend gemaakt en gevraagd of ze de stensils getekend en wel naar de minister van justitie wilden sturen.

Zelf waren we tevreden over de aktie. We hadden het tenminste niet over onze kant laten gaan. Nog tevredener werden we toen we via via hoorden dat Gerbrandy op zijn vingers was getikt door zijn baas.